

CON ONG

tuần báo phóng sự đời lập ra rít

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTTCH/BCI)

4

từ 3-11

đến 10-11-67

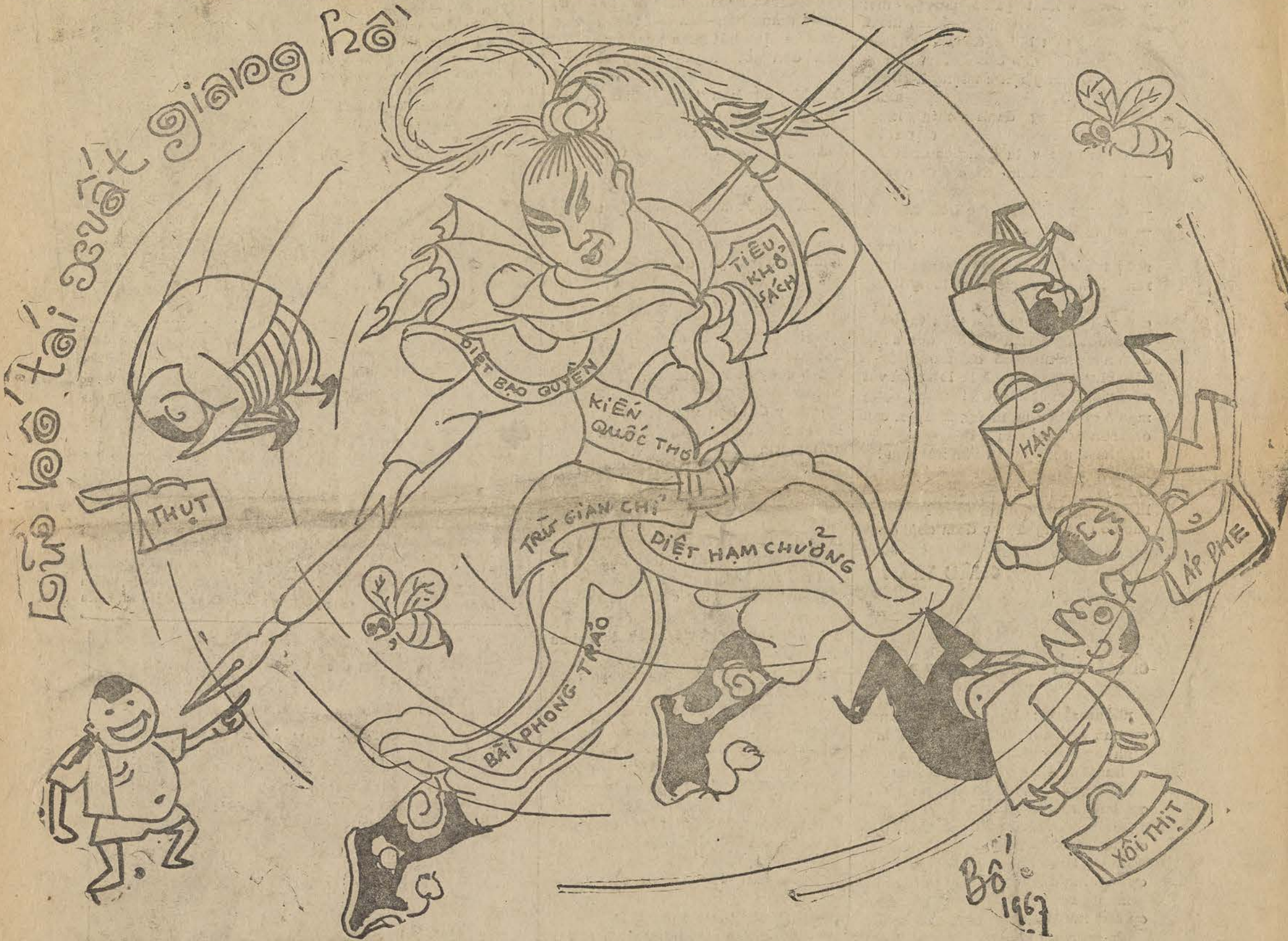
5 ti

CỬA TIỆM IAI VÕ TÁNH SAIGON

Chủ tiệm MINH VÕ

Đầu bếp THƯƠNG SINH

ỔNG NÓI VÀ ỔNG NGHE 91.95

CHÀO MỪNG ĐỆ NHỊ CỘNG HÒA

Như vậy Phe quân sự ở nước này đã thực hiện các chương trình „NHẠC CHỦ ĐỀ” rất chu đáo 100% (theo lời báo cáo điện thoại của nhân viên an ninh lên chuẩn tướng Loan trong lễ tấn phong Tổng thống 31-10.67). Năm 1966 chủ đề „định hình tình hình”. Năm 1967 Chủ đề „tái lập dân chủ”. Và năm 1968 sắp tới sẽ là Chủ đề „Phụ hồi Hòa bình”, Oí, mấy ông ứng cử viên Thượng, Hạ, Viện đã gào thét và bây giờ cũng... vừa đủ để quên.

Riêng đối với Tân Tổng thống, chúng tôi mong mọi quý vị cứ thực hiện chương trình của quý vị... rất từ từ và vững chắc. Đồng thời, chúng tôi cũng ngỡ lời phân ưu với tất cả những ai quả hăng hái để đi nhờ... hết cả các nước cờ chắc ăn 100%.

Việc nói lên ảnh hưởng của đất nước này đã có các ông nghị. Các ông còn ngồi đó. Lương 40 000đ.00 một tháng. Chúng tôi không nói gì thêm. Việt Nam là một tang gia. Nói nhiều chỉ làm đau khổ - chủ. CON ONG sẽ mong được mọi cấp, mọi giới thông cảm khi nó đem „nụ cười ra nước mắt” để bày tỏ và nhắc nhở những „vị anh hùng bất đắc dĩ”, những bọn gấu, cò đã quá béo hãy tốp ngay lại cái thói ăn nhậu như đám ruồi quanh cái thây ma. CON ONG sẽ không bao giờ khóc lóc, rên xiết. Vô ích! Con Ong, trong kỷ nguyên mới sẽ cười, cười rất to, cười rất khoái khi thấy tương lai xứ sở có thể tươi sáng, cười vang cả nước bọt vào mặt bọn tham ô, vô liêm sỉ. Cười vào mũi tất cả những ai tự suy tôn, tự hủy diệt, những ai đã tự biến thành loài vật, đã tự nguyện làm tôi mọi cho danh lợi.

CON ONG sẽ không thù ghét ai, không nịnh hót ai. Tất cả đều phải được THƯƠNG YÊU... bằng tình cảm và cả bằng thuốc đắng và roi vọt. Với chu kỳ bốn năm mới của chế độ mới, nhiều người sẽ trùm chân nằm ngù trên đau khổ của đồng loại. Nhiều người sẽ luôn cúi đầu kiếm chút hoa lợi, Nhiều người sẽ thờ dài sườn sượt.

Thôi! tốp hết lại. Hãy bình tĩnh mà lo cho người bệnh và chôn cất cho kẻ mạng vong.

UNIVERSITY
JAN 16 1969

LIBRARY

khuyên các con thượng hạ viện

(dân là cha mẹ, vậy xin khuyên vài điều)

hơn 4 triệu mẹ cha trong nước
để các con sau trước vương tròn
mẹ cha yêu dấu các con
nên cần răn dạy khi còn sơ sanh
kéo mang tiếng « hữu sinh vô dục »
kéo mẹ cha mang nhục với đời
trước khi vác mặt « ra khơi »
cố nghe cho rõ những lời mẹ khuyên
— đừng có để đồng tiền chi phối
— đừng « nhát gan » chuyện thói
khen thơn
tiền tài là một bãi « đờm »
lợi danh là « kít » các con nhớ dùm
— đừng giống bọn « miệng hùm gan
sữa »
— đừng mang danh « chính khứa
thịt xôi »
— đừng theo « du đảng cao bồi »
— đừng ham đắm đá « như người
xưa » ghen
— đừng ngồi gập nghe kèn thiên hạ
— đừng theo đuôi uầy, dạ, lưng
chừng
nghị trường tranh đấu tưng bừng
rán làm cho được lấy lưng tiếng
tăm

các anh con đang nằm trần tuyến
đem tuổi xuân dâng hiến non sông
đêm ngày chúng nó chỉ mong
hậu phượng ổn định là lòng đủ vui
còn riêng mẹ là người mang nặng
mẹ có quyền chửi mắng, khuyên can
các con mà chỉ cầu an
thì cha với mẹ muôn vàn xót đau !
lời cha nhớ chôn sâu vào dạ
các con ơi cha đã mệt rồi
hiếu trung là đạo làm người
các con không được đắm « bời qua »
sông

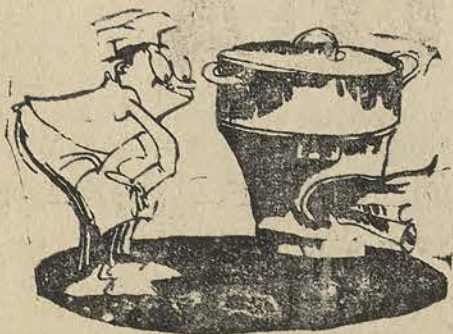
CHÂU TRẦN

chỉ thích « con ong »

nhông rằng : nhông có « banh lông »
cụ bun xin đổi mười đồng đô la
nhông rằng chẳng thích đô la
cụ bun xin đổi một nhà... gái tơ
nhông rằng không thích gái tơ
cụ bun xin đổi trăm cô nhân tình
nhông rằng không thích nhân tình
cụ bun xin đổi « buynh đĩnh » nhà lầu
nhông rằng không thích nhà lầu
cụ bun xin đổi một xâu hạt xoàn
nhông rằng không thích hạt xoàn
cụ bun xin đổi chục hàng xe hơi
nhông rằng không thích xe hơi
cụ bun xin đổi « cuộc đời làm ông »
nhông rằng không thích « làm ông »
cụ bun gạ đổi « CON ONG », nhông
cười

hì hì ! hì hì !

HAI CÀ NHỎNG

nhấn bác thương sinh

Nhấn Thương-Sinh — Con Ong thật
lách

đốt mũi đầu « số dzách » khỏi chề
đốt cho bỏ mẹ tụi hề
điều trò « chính cai » vụng về hoành
hoang

Đốt cho hết những thằng bán nước
lũ tôi đòi khiếp nhược hại dân
khom lưng liếm gót ăn cần
tiên sự chúng « ái - quốc - quân » chi
đầu

Trên « quan lớn » — bầm tâu vâng dạ
dưới thằng dân — hút cả tủy xương
cúi đầu nịnh hót quan thượng
dân đến nỗi loạn xuống đường
chửi um

Ông hãy đốt bọn trùm « dzân-nghệ »
uốn bút cong há hề no say
mồm to khoác lác thật hay
đăng phe trên dưới xem ai... về
hùa

Ô nhục cả « còm thừa cá cặn »
khối tảng ham « đóp » nhập tướng
sang

làm cha làm ả làm cần
« chi » đầu « đóp » đồ được lòng chủ
nhân

Bao nguyện vọng thằng dân tra
thiết

lại giả cầm giả điếc không hay
đốt cha hết những tên này
« cúp » ngay lương chúng... lăn quay
củ đờ

Ông hãy đốt bọn vợ vét cũ
khoét nhà lầu công sở bin đin
« Chặn » đồ la đồ với xanh
« nước » trời viện trợ để dành chia
dân

Ông hãy đốt bọn gàn đạo đức
thơn cóc gì giống cốt thối tha
mượn nhân nghĩa — giả thực thà
phây phây đóp hít... thờ bà hơn ai.
tấn trò nhi nhố nhi nhăng

Nay bợ đỡ dơ tay « xâm » nhất
trai lớn mồm chửi rất-chi-hăng
cái vòng danh lợi khối thằng... húc nhau
Loạn giao chi... vàng thau lẫn lộn
nhóp nhơ danh xử bốn nghìn năm
thằng dân ngóng cổ than thầm
gạo than... vật giá rầm rầm « đu » thang

Ông hãy chích hãy phang bỏ mẹ
« mó » không chừa bất kể « quan
quân »

đốt cho chúng đái trong quần
cho sưng mông đít cho bầm thịt da
Những đống rác bươi ra càng bần
lũ nhặng ruồi ve vẩn tranh ngon
đã nghe dân khổ dân hờn

ngồi Ông hãy chích hết phường gian
ngoan

Dù cánh nhỏ tiếng vang là bầy
bút không cùng ong này vạch sâu.
Ông ơi ong đốt đi nào

TẾP RIU N.N.K
(Cần Thơ)

CON ONG

Con Ong vò về thoát bay ra.
thứ dữ ong này ong chúa cha
đốt thẩu thịt xương người béo trực
vô đau mà mặt kẻ l da
đâm sâu tim óc, già tê liệt
chích thủng phổi phèo, trẻ thối tha !
chích nữa chích thêm, càng chích tới
chích cho người biết thứ ong già !

THẾ VŨ PHONG

MA CAO HỒI TƯỜNG CUỘC ĐỐI THOẠI MÍ LY LIÊN DANH CON TRÂU TRẮNG MÀ BẮT BUỒN NỒN VÌ MÙI NƯỚC ĐÁI Ở GÁC NHÀ ĐỐC TỜ PHAN ĐỐM

Giữa cái lúc hai anh già sắp
ca bản « Biệt ly ước mong hoàng
hôn, êm đềm về cho ấm tâm hồn.
Người yêu đương cách xa đành
sống vui cùng gió sương » để
« a đi o » cuộc đời, nghĩa là hai
anh già « tố » nhau quân cuối cùng
trước khi người ta mặc sơ mi
Đức Bảo. Tô Bia vào người thì
xếp tàu Ma Cao xuất hiện.

Bên hỏi :
— Tính lập mặt trận đối lập
trên tàu suốt chặng, cụ Khò Ngu?

Khò Ngu cười. Nụ cười của
vị cha già dân tộc... hực nó thể
thâm lam sao ! Nó giống nổi thể
thâm của một em gái lơ thì sau
ba lần « chông mông kêu trời »
mà trời không thêm bổ thí cho
một tấm chông, đứng hé cửa sổ
nhìn đám cưới thiên hạ lại còn
bị nghe một kếp cái lương ngém
tao đàn cầu :

« Ngày mai đám cưới người ta
Tại sao sơn nữ PhàCa lại buồn »
Ay đó, nụ cười của chính
khách Khò Ngu nó vậy đó. Nó
kéo theo nổi thể lương như cánh
mưa dầm gió bắc ở xứ Bắc Kỳ
ăn cá rô cây của tôi (Thương
Sinh). Chính khách Khò Ngu
lắc đầu :

— Đối lập mẹ gì đâu. Tụi
này đang bàn về thuốc Tam
Tinh Hải Cầu Bồ Thận Hườn.
Nhà cách mạng Đường Hiệp
Hòa gặt lia lia :

— Đúng thế, Tam Tinh Hải
Cầu Bồ Thận Hườn đạo này dờ
ợc. Uống hoài không thấy « mông

tê ».

Ma Cao cười hê hê :
— « Mông tê » ký gì đó, hai cụ?
Khò Ngu đáp :
— « Mông tê » lập trường !
Cha chà, để lập trường chính
trị của mình lên, phổ biến, các
chính khách Giao Chỉ mới phát
minh ra một đường lối tuyên truyền
khiếp đảm. Là sự dùng Tam Tinh
Hải Cầu Bồ Thận Hườn. Ma
Cao, nhà báo đang lên, tròn xoe
mắt :

— Thiệt hả ?
Khò Ngu thật thà :
— Đứa nào nói dối, cả nhà
nó chết:

Câu thề của Khò Ngu khiến
Ma Cao hồi tưởng lại cuộc đối
thoại giữa « ê kíp » cũn hân ta
mí ly liên danh Con Trâu Trắng
của đốc tờ Phan Đóm, và chính
khách Khò Ngu tại căn gác gần
chợ Bà Chiểu vào một buổi chiều.

Ồi, buổi chiều ! Mọi sự mơ
mộng thề thốt yêu đương, « yêu
nhau » đều xảy ra vào những
buổi chiều. Chiều tím, chiều đen
chiều hung hung, chiều vàng khè
trong khi ca và âm nhạc Giao Chỉ
ta cứ gọi là cà đống. Một trăm
bản nhạc có lời thì chín mươi
chín bản rười có tiếng « chiều ».
Chiều đến, chiều chia ly, chiều
gặp gỡ, chiều rơi, chiều ơi, chiều

chuyện người à hính

Đất Sài Gòn có một người À Hính họ Diệp. Đời
thường gọi là Diệp Á Hính. Người Á Hính tí hí mất
lươn. Căn cứ vào ca dao Giao chỉ thì : « Những người
tí hí mất lươn, Trai thì trộm cướp, gái buôn chồng người ».
Á Hính không trộm cướp. Mà tí toe mần chánh trị.
Nhờ ơn Ngô Đình Diệm, những chú bá Tàu được nhập
Giao Chỉ tịch. Á Hính biết lợi dụng cơ hội, đã nhì nhăng
vì đường Tàu, Giao chỉ lơ lơ đề ra ứng cử ứng kiếc.
Á Hính lọt vô Hội Đồng Sài Gòn, cả ngày châu chực
đình ngài Đờ Cua. Là lọt quốc hội lem nhem, soạn thảo
Hiến Pháp cho dân tộc Giao chỉ. Hực thượng bộ.
Cương quyết nhào vào hạ bộ. Ngày kia, mà tờ táng
dưới cầu tiêu hay sao ấy, Á Hính đang ba hoa chuyện
đầu tranh dân-chủ, bèn bị người đời đề xuống, nhét nút
đầy miệng. Á Hính nuốt nút, không biết nhục, vẫn cười
tỏ tở. Vợ thấy thế toan bỏ đi. Á Hính giải nghĩa :
« Làm chính trị không bị ăn bñ trước thì cũng ăn
băn sau. Có chi mà định bỏ nhau. Phú quý đến đít rồi
« à » ! Hãy ngửi mồm ta đi, càng thối mùi cứt càng chắc
đắc cử ». Quả nhiên, Á Hính lọt hạ bộ dẫn đầu một
đơn vị ở Sài Gòn.

NGUYỄN VĂN TỰ
(Khò Ngu Từ Giao Chỉ)

NHỒI BÀN CỦA MỖ BẢO

Ta nhân lúc đi cầu, cầm tờ báo đọc, thấy bài
« Chuyện người Á Hính » của Khò Ngu Từ Giao Chỉ
Nguyễn Văn Tự bèn đọc. Và ta đâm ra táo gón. Ở
Nguyễn Văn Tự, thằng nhỏ con dạy, toán lý hóa ở
B n Cờ ngày xưa nổi tiếng « chế » ca dao dâm dật
bỉ dộ đầy « tính chất tam giác » và « giao cầu » nhét
vào định lý hình học để đầu đọc lũ học lũ học sinh
kẻ dạt, nay lại làm quyền Hội trưởng Hội Khò
Hợ : ư ? Hèn chi lễ giáo xứ ta nó lộn lừu phèo hết.
Sự liêm sỉ hông còn nên mới phát sinh ra người Á
Hính- Tu củi con biết văng tục, chửi thề,

đồng, chiều thu, và cả chiều... hoàng hôn nữa! (Xin lời nhạc sĩ Nhật Bằng.) Một nhà khảo cứu âm nhạc lừng danh của Hiệp Chúng Quốc đã phát biểu câu này về âm nhạc Giao Chỉ: "No evening and no" các các bộ bộ, no music". Diễn nghĩa Giao Chỉ: Không có chiều và không " các các bộ bộ " thì không có âm nhạc.

— " Em đến thăm anh một chiều mưa, em đến thăm anh một chiều đông "

Đây là buổi chiều của Tô Vũ. Nó thơm tho, cao quý. Nó có cả " ước mơ chiều thêu nắng ". Rồi Phạm Duy:

— " Chiều ơi, lúc chiều về gặp những nương khoai, trâu bò về đục mõ xa xôi, hời chiều... "

Rồi Hoàng Trọng: — " Chiều ơi, trời về miền nào xa xôi... "

Rồi Cung Tiến: — " Chiều hôm qua lang thang trên đường "

Rồi Nguyễn Văn Khánh: — " Trên đồi xanh, chiều đã xuống dần, mặt trời lấp ló sau đồi, chiều tàn... "

Rồi những ai ai đó " Chiều dần rơi trong ánh sương mờ ". Ở là là, nhất buổi chiều trong âm nhạc của các nhạc sĩ hôm nay thì phải vận dụng tất cả xe hốt rác của ông Đô trưởng Văn Văn Của chưa chắc đã xúc hết. Thấy người ta sài buổi chiều hiền hách như Tô Vũ, Cung Tiến, Phạm Duy, Văn Cao, nhiều ông cũng bắt chước sài buổi chiều trong... ống cống xa lộ!

Về thi ca, buổi chiều còn bị lạm dụng hung hãn hơn. Không có anh thi sĩ hay nhạc sĩ nào yêu em hay ra đi vào buổi sáng cả. (A, có anh chàng sếu yườn Phạm đình Chương "Ra đi khi trời vừa sáng", anh võ sĩ Hùng Lân " Anh nghe chẳng cung kèn rặng đông", anh Phó Quốc Thăng "Chào bình hoa ban mai là lời"... Anh chàng Nguyễn Bình:

— Nàng đến thăm tôi một buổi chiều
Nhưng mong chấp nối lại thương yêu
Nhưng tôi không dám tới không thể
Chấp nối bao nhiêu khổ bấy nhiêu

Anh chàng Xuân Tâm: — Thấy chiều hơn hờ tôi ra đón

Như đứa trẻ con thấy mẹ về
Chiều về chiều đẹp chiều đơn

Chiều ru êm ái khúc lòng tê

Anh chàng Xuân Diệu: — Thong thả, Chiều vàng thong thả lại

Rồi đi. Đêm xóm lói dần dần
Cứ như thế mà trôi cho đến mãi

Những ngày những tháng của mùa xuân

Ồi, những buổi chiều trong thi ca, có lẽ, ta phải làm một cuốn như ông Đông lý kinh niên Nguyễn hữu Chí đã làm một cuốn "Biệt ly trong thi ca". Ta nhặt nhanh những bài thơ có buổi chiều, chép cho ngay ngắn, thêm tí tí mắm muối "bình", "nhận định" như các ông các bà phụ trách những mục thơ ở các nhật báo, rồi đem cho Kim Lai Ấn Quán, nhờ ông Lăng Nhân Phùng Tất Đắc viết giùm cái tựa, gọi ông Đông Hồ Lâm Tấn Phác viết cái bạt, xin ông Phạm viết Tuyên vài giòng cảm nghĩ, lấy ông Lăng Nhân in phước thiện Và ta nhớ 2 tập bốn cho Văn Khố của Bộ Văn Hóa Giáo Dục, đến kỳ chấm thi văn chương toàn quốc sang năm nếu thành phần tuyên chọn có ông Lăng Nhân, ông Đông Hồ, ông Phạm viết Tuyên, chắc chắn, ta sẽ chớp giải thưởng cao quý về bộ môn... cộp nhặt. Tác phẩm của ta cũng đầy đủ, mập mạp như "Giai thoại làng nho" mí lý "chơi chữ"! Ta đâu có thua.

Miền là ta đừng có viết phóng sự đả kích các cây cò thi văn nghệ, những ông bình vôi đặc xít chắc tự ái, những con ốc tằm thường chui vào những cái vỏ

tăm thường nhưng cứ tưởng mình là ốc thần là ta có hy vọng trúng giải văn chương toàn quốc ba chục xin với cái bằng đem về dán ở tường hay đem đi hỏi vợ. Phải biết, bằng văn nghệ mà do Trương công Cửu hay Nguyễn Hữu Có trao là định dự làm chứ bộ Cả lò nhà dựa nào ghen tuông với những nhà văn được giải văn nghệ toàn quốc.

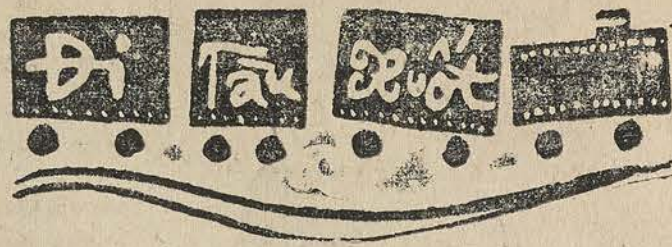
Thời, không nên đi quá đà. Đi quá đà sẽ bị ông Nã Cầu ông ấy xút vào phú de Giao Chỉ. Lại trở về buổi chiều với nghệ sĩ. Buổi chiều nó gắn gũi nghệ sĩ lắm cơ. Yêu em, hôn em, đá em, em đá đều xảy ra trong buổi chiều. Rồi buồn quá hét um lên " Chiều nay, biết về nơi đâu, dừng chân ta ngắm cảnh bao la sâu... "

Nhưng tất cả những buổi chiều trên thế giới này đáng viết đi cho chó nó gặm.

Em yêu dấu,
Anh đã lắng ôm em, hôn em trong những buổi chiều ngập nắng thu. Và anh đã thường một câu văn chiêm trống, thùng rỗng, mồm kêu viết trên đầu một bản nhạc rót vào tai em: " Anh không giữ trong tay một kho tàng hay một danh vọng nào cả. Mà chỉ nắm chặt cứng trong bàn tay của anh hình ảnh một buổi chiều khi nắng vàng nhuộm mát tóc loan quần hời hám đầy châu và gấu của em "

Em yêu dấu,
Buổi chiều của chúng ta cũng đáng viết đi cho chó nó gặm. Chỉ có buổi chiều nhà báo Ma Cao đi đối thoại với liên danh ứng cử tổng thống, phó tổng thống Con Trâu Trắng là đáng nhớ, đáng tặng Báo Tầng Viên Quốc Gia.

Buổi chiều ấy đây nè... Nhận được thư của đốc tờ Phan Đóm, Ma Cao và "ê kíp đối thoại" của hẳn ra đi. Dĩ nhiên, đi trong buổi chiều cuộc đời "hôm nay, bây giờ". Ê kíp Ma Cao đáp xe sang chợ Bà Chiểu. Đốc tờ Phan Đóm dẫn lên căn gác nhà ông ta,

THƯƠNG NG SINH

mời anh em của Ma Cao ngồi vào chiếc bàn gỗ không cả miếng ni lông trải lên. Và, mẹ ơi, đoán thương cho nước Giao Chỉ, cái bàn tiếp nhà báo của ứng cử viên phó tổng thống Phan Đóm nó hôi rình nước mắm sản xuất tại cầu Ông Lãnh! Bàn tiếp những kẻ được hưởng quyền thứ tư trong một nước có Hiến Pháp do quý ông Diệp văn Hưng, Nguyễn Minh Đăng, Nguyễn Đình Quát Trần Thế Minh, Nguyễn Hữu Thống, Giáp Văn Thập vân vân soạn thảo mà nó nở hôi mùi nước mắm tẻ tiền thế này sao!

Ma Cao thối chí. Bèn làm thầy bói, đoán thăm cho tương lai chính trị của đốc tờ Phan Đóm. Để chừng tương lai đốc tờ Phan Đóm nó cũng giống cái mặt bàn đầy nước mắm khăm lăm lăm này thôi. Lúc ấy, ứng cử viên tổng thống chưa tới. Vì bị kẹt xe. Anh em Ma Cao muốn "ô rơ lui lui" và hủy bỏ cuộc đối thoại.

Khốn nỗi, "ô rơ lui", nhớ hai vị này đặc cử, để tâm thù hận thì bỏ mẹ. Đành đầu khờ ở lại. Mười lăm phút sau, Khô Ngưu đeo kính đen, đội mũ phớt, ngất ngư tới. Và ái nữ của đốc tờ Phan Đóm bắt đầu bày cốc tách trên mặt bàn. Xá xí con nai, con còp rót gần tràn ly. Ái nữ của phó tổng thống trong lai, mặc áo bà ba trông như liên từ (bạn nào mới đọc Thương Sinh xin nhớ giùm: LIÊN là Sen, TỬ là Con, Liên Tử là Con Sen tức ma ri sến) tập thể thao tay phải bằng cách gắp những cục đá to tướng, cho rơi từ trên cao xuống ly xá xí. Mỗi cục đá rót đánh tòm

một cái. Cứ như cứ như con nít ngồi trên cầu thả "kít" xuống ấy, Xá xí bắn tung toé!

Và cuộc đối thoại mở màn. Anh em Ma Cao nêu ra toàn những câu hỏi vĩ đại về dân chủ, tự do, kinh tế, đối nội, đối ngoại chủ quyền quốc gia, hòa bình danh dự, chiến thắng Cộng Sản. Trong khi Phan Đóm bao bái, nhe răng vàng trả lời thì ở phía buồng trong cách cái bàn hôi nước mắm đang loang lổ nước xá xí con còp l bức vách ván, tiếng xi la của phụ nhân Phan Đóm, tiếng rận rả của quý tử, tiếng nước đá chảy tề tề hòa với tiếng mở sồi của một sự chiến bán mì tôm dãi nhà báo hòa hợp với nhau thành một hòa âm khó phân tách.

Anh em Ma Cao đánh hơi thấy từ câu chuyện chính sách cứu nước của Phan Đóm và Khô Ngưu một mùi khai khai. Bỗng cuộc đối thoại ngưng lại. Cái gì vậy cả? Chụp vãi "bô" hình "lãng" xê lên báo.

— Đồng ý.
Chú phó nhòm thuộc thành phần con cháu trong nhà lập phim, lập "ô lạt" rất trịnh trọng.

— Hừ cụ, cụ ngồi gần Ma Cao để Ma Cao "bốc xê la pò luy" cho tiện.

"Tách". Sao đèn không cháy? — Hừ cụ, đèn hư rồi, nó bị... lậ, bác sĩ ạ!

— Kéo nhau ra hành lang xuống bếp.

Hai ứng cử viên tổng thống, phó tổng thống và một bảy nhà báo lóc nhốc kéo nhau ra cái "hành lang" xuống bếp của nhà đốc tờ Phan Đóm.

(Kỳ sau tiếp)

Song song với sự đi tháo tòng của Quốc Hội lập hiến và Hội Đồng Dân, Hội Đười Ươi do chí sĩ Minh Võ làm chủ tịch cũng bị "đi a rê". Nếu như Quốc Hội lập hiến dưới quyền chỉ huy của ông tân chủ tịch Đinh Xuân Quang đã hướng dẫn một bầy dân biểu đi tào mộ "chiến sĩ "dân chủ" Trần Văn Văn và liên đó, "được" bà quả phụ Trần Văn Văn tặng cho những cái tát tai này lửa trong một bức thư gửi cho bầy dân biểu lập hiến kim lưu nhiệm (bức thư này được phổ biến rộng rãi, công khai và không bị "xàng xuya" trên nhật báo Bình Minh của ông bầu ứng tức Võ văn Ứng tức Giám đốc nhà thuốc Võ Văn Văn có một thuốc thần sấu Tam Tinh Hải Cầu Bồ Thận Hườn, thì Hội Đười Ươi cũng đi tào mộ cho nhiều chiến sĩ vì cầm súng khiên Việt Cộng mà chết. Khốn nỗi, những chiến sĩ xứng đáng với danh nghĩa của chiến sĩ này vì là binh nhì, vì không ra ứng cử để trở thành dân biểu lem nhem một bầy, nên không được bầy dân biểu dưới quyền chỉ huy lãnh ngành của tân chủ tịch Đinh Xuân Quang đi tào mộ: Lại càng hăm hui hơn không được ai hứa hẹn đặt tên mình thay cho tên con đường Tự Do. Chiến sĩ vô danh mờ lỵ. Các bà vợ của các chiến sĩ vô danh, đánh Việt Cộng tới bởi rồi anh đứng gác ngã âm thầm còn bắt hạnh ở

hội ái hữu cựu đười ươi

chỗ không có kiến thức sâu rộng như bà quả phụ Trần Văn Văn. Nên đã không thể vì chồng mình mà viết thư cho những ai đó (bầy dân biểu lập hiến chẳng hạn) suy tôn chồng mình là "chiến sĩ dân chủ" là những người suốt đời tranh đấu cho nền dân chủ, tự do của quê hương Giao Chỉ như bà quả phụ Trần Văn Văn đã suy tôn chồng bà.

Cũng không đủ can đảm nhắc bầy dân biểu lập hiến nhớ lời hứa đặt tên chồng mình thay tên phố Tự Do và hồi bức tượng tạc hình chồng mình không biết đặt chỗ nào như bà quả phụ Trần Văn Văn. Khốn nạn thay cho binh sĩ của ta, chiến đấu bảo vệ quê hương, bảo vệ quốc hội cả một nhiệm kỳ mà quốc hội, trước khi đi tháo tòng, chỉ nhớ tào mộ bạn đồng viên, quên không gửi lời tri ân đến những người đã chết những người còn sống đang cù quật vì bầu cử Quốc Hội lập hiến, bảo vệ Quốc Hội lập hiến. Chó đẻ ưá!

Nhưng chiến sĩ ngoài mặt trận đã bỏ mình hay đang say sưa chiến

đấu chống Cộng đếch cần những thăng vô liêm sĩ tri ân mình. Kế cha chúng mày, chúng mày cứ lo đi lập Hội Ái Hữu, lập phe đối lập, lập hàng buôn, lập cơ sở áp phe đi. Vàng, Quốc hội Lập hiến đang xúc tiến việc lập một cái Hội Ái Hữu. Chúng tôi cóc thêm đề ý cái hội

này. Nay bàn về Hội Đười Ươi bị "đi a rê" một lượt không thuộc thành phần từ chút tối cần thiết, trí thức thật sự hay trí thức lộn sòng, Đặc biệt hội viên của Hội Đười Ươi ăn tục, nói phét, chửi thề hung hãn nhất nước nhưng không ăn bản. Nói theo giọng lưỡi các ông

ứng cử viên Thượng hạ thì, Hội Đười Ươi có biến thành Hội Ái Hữu Cựu Đười Ươi, Tác phong và lập trường trước sau vẫn thế. Quốc dân có thể tin được. Chủ tịch lâm tời lại cái nhà chí sĩ Minh Võ! Kép cũ, tưởng mới đi mà. Muốn gia nhập hội này (cóc cần đá từng là hội viên Hội Đười Ươi) hãy viết thư cho chí sĩ Minh Võ nhờ Tuần báo Con Ong chuyển giùm.

Ký giả
PHONG NGŨA

THƯƠNG YÊU QUÊ HƯƠNG
Xót xa khi thấy quê hương bị ngoại nhân chi phối
HÃY ĐỌC NGAY

BỒN LỬA

DUYÊN ANH

Đề tìm giấc mơ an ủi nỗi tủi nhục tiều nhục quốc
Đề hòa mình trong bình minh rực rỡ tương lai
Đề tìm lại tuổi thơ và mộng ước của mình

BÚP BÈ XUẤT BẢN

ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

nói chuyện với gã vô học nguyễn liệu

LỜI TÒA SOẠN : Con Ong số 3, chúng tôi cho đăng bài « Nguyễn Liệu là cái thứ gì ? » Cùng một lúc với nhật báo Sống đăng tải loạt bài ca ngợi « Người hùng Nguyễn Liệu ». Tại sao lại đối chọi nhau chan chát khi Thương Sinh chủ bút Con Ong cũng là « công nhân » của nhật báo Sống ? Xin nói ngay : Tuy không đồng ý với đường lối siêu... thể thiên diệt sâu bọ tức là coi pháp luật, công lý ở miền Nam như củ khoai lang của « người hùng Nguyễn Liệu » nhưng chúng tôi không khỏi không « thần phục » hành động ngang tàng của ông Nguyễn Liệu.

Đăng xong « Nguyễn Liệu là cái thứ gì ? », chúng tôi sẽ còn cho đăng tiếp nhiều tài liệu tố cáo Nguyễn Liệu. Đề rồi có thể sẽ bệnh vực Nguyễn Liệu, Nhưng Nguyễn Liệu tưởng đã dám cắt quân « gọt đầu » tham nhũng là đương nhiên trở thành « Người hùng Nguyễn Liệu » một

thứ NGƯỜI HÙNG BẤT KHẢ XÂM PHẠM, Không có ai có quyền đối lập ông ta. Cái đất nước khốn nạn của chúng ta, sớ dĩ, nó cứ ò ạt mãi là bởi nhiều anh vừa làm nội đình đám một tí đã tưởng mình là ANH HÙNG DÂN TỘC và muốn mọi người phải SUY TÔN mình như một người hùng bất diệt trong lịch sử tranh đấu như vụ « gọt đầu » tham nhũng ở Quảng Ngãi, Một mình Nguyễn Liệu chỉ là tép riu nếu không có « vệ binh đen » Xây Dựng Nông Thôn.

« Người hùng Nguyễn Liệu » chưa kịp theo rồi chưa đủ kiên nhẫn theo rồi hết loạt bài nói về mình (lưu ý : bài của Nã Cửu còn ghi Số 1 tới : « Những sự thật đau đớn sau Nguyễn Liệu » đã tác giả nổi giận phân trần, kẻ lẽ thành tích cách mạng, trong sạch và ngậm máu tham nhũng, đớp hít nhờ vào mặt người khác. Giả dụ Nguyễn Liệu làm Cảnh sát trưởng thôi, chắc chắn, « người hùng »

đã bắt nốt và đánh đập kẻ dám đối lập xây dựng với ông ta rồi. « Người hùng Nguyễn Liệu » nhờ báo Sống bênh ông ta và đăng một đoạn thư của ông ta gửi cho bốn báo chủ bút. Nhà báo Ma Cạo sẽ trả lời Nguyễn Liệu và bạn đọc thân mến của Con Ong sẽ hiểu tại sao bốn báo chủ bút Thương Sinh không thêm trả lời Nguyễn.

NGUYỄN LIỆU NGƯỜI HÙNG HAY NGƯỜI VÔ HỌC

Đọc một mẩu thư trích trong bức thư gửi cho chủ bút Con Ong đăng trên báo Sống, những người có chút ít chữ nghĩa thôi, cũng đủ biết rõ cái chân tướng vô lễ và vô học của Nguyễn Liệu, kẻ đang được xưng tụng là « người hùng ».

Trước hết, Nguyễn Liệu là người vô học, Người vô học mới đối kiến thức đề Gửi Thư Cho Chủ Bút Một Tờ Báo Qua Một Tờ Báo Khác. Nhắc cho Nguyễn Liệu biết, chỉ khi nào viết thư cho chủ bút Con Ong đòi thanh minh hay cái chính một vài điều sai lầm gì đó về mình mà Con Ong không tôn trọng luật báo chí, lơ đi thì bấy giờ, Nguyễn Liệu mới, hoặc là kiện Con Ong, hoặc là nhờ Báo Khác Đăng Thư Thanh Minh. Cái Chính giùm mình Khốn nỗi, Nguyễn Liệu vô học và đầy mặc cảm « tội tó » nên tưởng gửi thư cho chủ bút Thương Sinh như gửi thư cho « công nhân » Thương Sinh ở báo Nguyễn Liệu nhờ vả,

Đã vô học, Nguyễn Liệu còn vô lễ. Nguyễn Liệu không có lấy một tí lịch sự sơ đẳng. Ông ta « khinh » chủ bút Thương Sinh, không thêm viết thư đòi đối thoại hay ngu xuẩn ? Chưa kể, Nguyễn Liệu còn cái lỗi NHÂM LẤN cố ý. Cố ý nhâm lẫn, Nguyễn Liệu mới gửi thư cho chủ bút cho Con Ong qua hệ thống... nhật báo Sống. Một người vô tình hay cố ý nhâm lẫn mà đòi phát cờ thể thiên diệt tham nhũng thì hỏi chi chẳng có những kẻ bị « gọt đầu » oan uổng !

Ông Nguyễn Liệu, Ông cho rằng chúng tôi xuyên tạc ông, bảo ông là kẻ ăn bẩn và hiểu nhầm ông, vì không cho phái viên ra Quảng Ngãi điều tra kỹ lưỡng, « sống » với ông. Ông đã biết vén miệng lên nói thể mà còn dám bảo chúng tôi ăn tiền của bọn tham nhũng ở Quảng Ngãi.

Vậy chúng tôi đã ăn bao nhiêu tiền của bọn tham nhũng, ở Quảng Ngãi, nhận tiền của chúng ở đâu, ngày giờ nào do đưa nào trao ? Ông đã cho người vào Saigon « sống » với chúng tôi chưa ? Yêu cầu ông trưng bằng cứ để Con Ong được hân hạnh báo cho độc giả của Con Ong biết một thành tích ăn bẩn.

Báo cho ông hay : Loạt bài di h bệnh vực ông đã được hủy bỏ vì ông không đáng nhắc nhở dù chỉ nhắc nhở bên mục quảng cáo thuốc lậu. Một chiến sĩ diệt tham nhũng vào « ca líp » lãnh đạo như ông không có quyền vô học. Những đứa vô học đều đã đang và sẽ đưa xứ sở này đến chỗ rối loạn, đen tối. Lời sau hết : Chúng tôi chủ trương diệt tham nhũng, thối nát như rạ k ông thề coi những kẻ vô học là « đồng chí » của mình.

Nếu cao húng sẽ tiếp tục đăng tài liệu tố ông !

Chào học tập
MA CẠO

MỘT CUỘC ÂM MƯU BUÔN BÁN XÁC CHẾT ĐỂ LÀM GIÀU VÀ ỨNG CỬ

Ma Cạo thét một tiếng nào nùng :

— Tim đâu ra một nhà ái quốc nhà ái quốc, chân chính, một nhà ái quốc yêu nước thương nòi ra rít mà cứ cầm nín, nhất định không chịu nói mình yêu nước. Đến phút cuối cùng của đời mình mới bày tỏ... chí khí. Hỡi những đứa chuyên vô ngược khoe mình ái quốc, hãy vạch hàng nhà ái quốc Phòng Tích gửi một tí lấy... thom lây đi !

Lập tức, chủ nhiệm Chân Kinh, chủ nhiệm Thập Thành, quân sư Phái Gió, các ký giả Phong Ngựa, Kiến Nghị Hồ Lô lần lượt đáp lời kêu gọi của Ma Cạo. Nhà báo Ma Cạo phải cời « xanh tuya », khuy quần của nhà ái quốc Phòng Tích và vạch trể xuống. Rồi kéo thêm quần xả lỏn. Chỉ còn chiếc xi líp. Những kẻ khốn nạn thay phiên nhau gửi hàng nhà ái quốc, Phòng Tích. Hít hà xong, khuôn mặt đứa nào đứa ấy rạng rỡ, cứ như mình đã là những nhà ái quốc thực thụ.

Nhà báo Ma Cạo nghẹn ngào :

— Anh Phòng Tích thân yêu. Chúng nó đã gửi hàng anh đề trở thành những nhà ái quốc. Riêng tôi, tôi không xứng đáng gửi anh. Tôi sẽ cộc là nhà ái quốc, tôi chỉ là « tít » Ma Cạo. Vì, anh Phòng Tích ơi, nếu tôi gửi hàng anh, tôi nhất định trở thành nhà ái quốc. Và tôi sẽ viết báo khoe tôi là nhà ái quốc sẵn sàng hy sinh cho đồng bào khổ sở như những đứa khốn nạn khác thì tôi là chó ngựa à ? Tôi không thể vô liêm sỉ mà lại đi chửi thiên hạ là vô liêm sỉ. Thôi, tôi đành không... yêu nước. Vì không yêu nước bằng mồm tức là tôi noi gương anh.

Nước mắt nhà báo Ma Cạo lại đầm đề chảy :

— Tôi đưa anh về gác trọ của tôi, anh nhé !

Nói xong, Ma Cạo bỗng xác Phòng Tích từ trên lầu tòa soạn tuần báo đối lập ra rít xuống đường, kêu tác xi chớ xác bạn về nhà mình. Bọn Chân Kinh, Thập Thành nhìn theo lác đầu :

— Một cái chết.

Chủ nhiệm Chân Kinh phụ họa :

— Vâng, một cái chết.

Kiến Nghị là lút :

— Một cái chết phi thường.

Phong Ngựa ai oán :

— Một cái chết oanh liệt, vĩ đại.

Hồ Lô nói dài thêm :

— Một cái chết oanh liệt, vĩ đại nhất lịch sử thế giới nhục tiếu.

Quân sư Phái Gió vuốt mặt :

— Cái chết ấy ngàn đời dân Giao chỉ không quên.

Rồi cả bọn kéo nhau đi. Sau đó, Thập Thành và Chân Kinh thảo luận riêng với nhau về chuyện ứng cử, ứng kiến. Hai nhà chủ nhiệm quyết định lợi dụng cái chết của nhà ái quốc Phòng Tích để làm lợi khí đấu tranh vào nghị trường. Họ ngồi trên chiếc Falcon của Thập Thành do chính trang quốc mẫu lái, chạy veo veo tới nhà Ma Cạo.

xin cho chúng tôi biết một chút uy quyền quốc gia

Uy quyền quốc gia nó thực sự bị xuống thang từ những đêm mù mịt Nguyễn Khánh. Những đêm đó, hai đạo quân nhỏ con vác thánh giá và thiên tượng tìm nhau đập lộn, đổ tài rất là một sự đau lòng con cuộc cuộc. Nhớ con tay cầm dao thái thịt, miệng ngậm còi, mặt sát khí đằng đằng, đứng làm... cảnh sát công lộ. Và quân xa, công xa tuân lệnh nhỏ con rầm rập. Nhớ con đốt xe, cướp xe, bắt tài xế chờ chúng đi phá nhà, phá cơ sở mà chúng ghét. Không ai dám ngăn cản chúng. Thủ Tướng Nguyễn Khánh còn bận lên Đà Lạt cạo râu dề. Những người cảm thấy mình có trọng trách đối với thời cuộc, chỉ còn biết kêu gào tình huynh đệ để chấm dứt những vụ múa dao, múa gậy gộc, thánh giá và thiên tượng giữa đường.

xin cấp kính và máy nghe mí lỵ, máy nói

Lời Tổng Thống của chúng ta :

— Bấy giờ, tôi là đồng bào, Nỗi lo âu của đồng bào là nỗi lo âu của tôi. Đồng bào hãy làm tai mắt cho tôi...

Kính thưa Tổng Thống,

Lời Tổng Thống rất thiết tha, cảm động, đáng đồng cảm bát gạo và lòng kỳ vọng của con lằm Chúng con tình nguyện làm tai mắt cho Tổng Thống. Những chế độ trước, ta chưa có chế độ cộng hòa nên mắt chúng con vì nhìn rõ nên đâm ra kèm nhèm kèm nhèm, đã ăn hại đồng kỳ o kéo mà mà vẫn chưa sáng như đèn ô tô, tai chúng chúng con vì nghe rõ đâm ra điếc. Và miệng chúng con câm, không nói được vì sốt cả. Nay Tổng Thống yêu cầu, chúng con xung phong liền. Chỉ xin Tổng Thống cấp kính thuốc, máy nghe mí lỵ máy nói cho chúng con. Thì mới làm tai mắt nhìn bọn tham nhũng, cướp quyền, nghe những lời thì thọt của bọn ăn cắp, nói với Tổng Thống mà không sợ mặc sơ mi may tại hiệu Hồ Bia.

phóng sự nghị ngợm THẬP NGUYÊN

Hãy nói về Ma Cao và xác nhà ái quốc Phòng Tích. Bỗng xác bạn từ xe tắc xi lên gác, nhà báo Ma Cao mỗi như đôi tay. Hân vát xác chết của nhà ái quốc đánh bịch một phát xuống đi vắng không có đem nút thông hơi. Nhà ái quốc Phòng Tích co dúm người lại, chửi bới:

— Sư mày, Ma Cao à!
Ma Cao ngạc nhiên đến rụng rời. Hân tưởng hồn thiêng sông núi nhập vào xác Phòng Tích và Phòng Tích biến thành quỷ nhập tràng. Ma Cao sợ toát mồ hôi... lạnh:

- Tao lạy mày, tôi lạy bạn, con lạy nhà ái quốc Phòng Tích.
- Phòng Tích nhăn nhó:
— Gãy bố nó xương sống ông rồi.
- Ma Cao cúi rạp, lạy Phòng Tích như cocc đẽ:
— Em trót dại, anh tha thứ giùm em.
- Phòng Tích cười ha hả:
— Mày điên tưởng gì đấy?
- Ma Cao khúm núm:
— Em kính phục anh, suy tôn anh.
- Phòng Tích ôm bụng cười, quên cả đau đớn:
— Mày tưởng ông chết thật à?
- Anh đã hiển thánh.
- Tao đã hiển thánh!
- Dạ.
- Thật hả?
- Dạ thật.
- Phòng quát tháo:
— Ma Cao!
- Ma Cao run rẩy:
— Em đây ạ!
- Cởi giầy ra cho tao.
- Dạ.
- Mày muốn gì bây giờ?
- Em muốn mãi mãi là em. Em đã thề trước vong linh anh là em không dám làm nhà ái quốc.
- Mày muốn giàu không?
- Muốn lắm.
- Phòng Tích quát mắt:
— Vậy mà mày đã mở cái nút nhân ái của mày

khiep đảm quá. Mày đòi độc quyền tưởng niệm ông có mục đích gì?

- Ma Cao không dám chối:
— Tiền.
- Phòng Tích hạch:
— Cách nào?
- Ma Cao phọt ra ăm ăm:
— Em lẳng xê cái chết của anh rồi em làm một cuộc lạc quyền tiền của đồng bào phúng điếu nhà ái quốc Phòng Tích. Em chôn cất anh xong là có món lợi lớn. Em giải nghệ làm báo. Vâng, em giải nghệ làm báo. Em xây một cái đền thờ anh. Em sẽ làm thủ tục, bắt chức ông Trí Dũng Vô Mưu coi cái nghĩa địa nọ, và năm này sang năm khác, em sẽ dớp sữa, nho, lê, táo thay cơm. Em sẽ có khối tiền đền nhang sấm xe hơi thay phom phom như thượng tọa Thích Trí Dũng. Anh nghĩ xem có "áp phe" nào bờ như "áp phe" xác chết của anh không?
- Phòng Tích nuốt nước bọt:
— Tiếc quá, tao chưa chết. Bớ mày, mày đóng kịch khéo quá khiến ông vờ chết, vận dụng kỹ thuật nhà nghề ngừng con tim rồi ông ngừng thật vì cảm động. Ông uống thuốc bở thận đấy chứ.
- Ma Cao vẫn tưởng Phòng Tích là quỷ nhập tràng, vờ vỉnh để đưa mình vào tròng. Nên cương quyết phủ nhận sự chưa chết của Phòng Tích:
— Anh đã ra người thiên cổ.
- Lão.
- Anh đã ngòm củ tì rồi.
- Còn lâu tao mới chết. Nhưng trên nhật báo "Dương Thai", Phòng Tích đã chết. Tao không thể cộng tác với thằng chó má Chấn Kinh được. Nó "chơi" tao nhiều củ đều ra quá. Nó còn hèn nữa. Tao long trọng cho mày hay, tao chưa chết. Tao cần phải sống để xem thằng Chấn Kinh đóng nốt vai trò của nó trên sân khấu đời.
- Ma Cao rụt rè:
— Anh chưa chết hả?
- Phòng Tích đã ngồi dậy:
— Chưa.
- Ma Cao vườn rụt rè:

- Mày uống thuốc bở hả?
- Phòng Tích gặt đầu:
— Ừ.
- Ma Cao chửi toáng lên:
— Mày bịp ông, mày làm ông độc diễn màn suy tôn nhà ái quốc hả?
- Phòng Tích thất lại cái xanh tuya:
— Ma Cao ơi, mày điên kịch hay quá. Trên đời người, cái đời khốn kiếp này chỉ có mình mày, đạo diễn nổi vở kịch làm lý do thôi. Tao còn sống, sẽ phục vụ mày hết mình mày. Vì mày bắt chúng nó người háng tao để trở thành những nhà quốc băng mồm. Tao bằng lòng quá hài lòng lắm. Tao có thể chết liền bây giờ để mày buôn xác tao. Đồng ý chứ?
- Ma Cao ngo ngoác:
— Mày dám chết nữa à?
- Chứ sao!
- Chết thật cơ mà?
- Ừ, chết thật.

Ma Cao suy nghĩ một lát. Rồi vỗ trán:
— Khôi cần mày chết thật Bọn Kiến Nghị. Hồ Lô, Phong Ngựa chắc chắn là đã đi tuyên truyền về cái chết phi thường của mày. Này nhé, tao gấp rút đi trình nhà chức trách. Tao quen hết, khỏi cần khám nghiệm lời thôi, tao cũng sẽ có cái giấy khai tử Phòng Tích. Rồi tao mua cái áo quan Tô Bìa. Đồng thời cho chủ nhà tí tiền còm, bảo nó cút đi vài bữa, ma chay xong sẽ trả nhà cho nó để nó cho Mèo mượn. Và cuộc buôn bán xảy ra rất... phát đạt.

Vừa khi ấy, trang quốc mẫu Thập Thành thắng xe cái rét trước cửa nhà Ma Cao. Nhưng Ma Cao từ chối không tiếp, hẹn sáng sau mới tiếp. Thập Thành và chủ nhiệm Chấn Kinh thất vọng ra về. Ma Cao thi hành thủ đoạn ngay.

Và, trong lúc làng báo sôi nổi bình luận cái chết phi thường, vĩ đại, oanh liệt của Phòng Tích thì Phòng Tích ngồi gãi háng. Vì háng hân ta ngứa quá. Sự ngứa đó nước miếng của chủ nhiệm Chấn Kinh nhều xuống. Phòng Tích chửi đồng:

- Miệng nó thối thể mà nó cứ bàn chuyện yêu nước thương nòi.
- Phòng Tích gãi hung hãn. Hân ta đâm hoảng sợ:
— Mẹ kiếp, khéo không mình chết và miệng lưỡi của thằng chủ, nhiệm Chấn Kinh mất.
- Phòng Tích bèn hỏi tường những ngày làm "bồi bút" cho nhật báo "Dương Thai". Ôi, dăm đá tung bưng, mua thù chuộc oán đây rầy. Đẽ được cái gì? Chẳng được cái chó gì cả... Phòng Tích vội vàng xi tốp sự hỏi tường, hân sợ hân sẽ điên lên và chửi bới văng mạng.
- Một lần giả vờ chết là một lần rút tỉa được mớ kinh nghiệp sống. Ai cũng tưởng Ma Cao than khóc nhà ái quốc Phòng Tích là mình đây thật tình. Nào ngờ nó lợi dụng xác chết của mình để đề cao cá nhân nó và làm giàu bằng xác chết của mình. Ma Cao khinh cuộc đời muốn chửi bới cuộc đời bằng vở kịch sớt thương những nhà ái quốc hay nó lợi dụng thật lực. Phòng Tích đành phải làm một cú "đón coi hồi sau sẽ rõ". (Kỳ sau tiếp)

Chưa hết, sau những đêm mù mịt Sài Gòn là những ngày thê thảm miền Trung bởi dịch Hội Đồng Nhân Dân Cứu Quốc. Dịch Cứu Quốc đây màu sắc Cộng Sản tràn từ Huế xuống Nha Trang và vòng lên cả Cao Nguyên. Cứu Quốc công khai đốt nhà, giết dân vô tội với những bản án «Cần Lao ác ôn». Cả một làng bị Cứu Quốc tàn phá. Lửa cháy ngút trời. Cứu Quốc bắt thuốc lê không được, bèn đánh chết người bán thuốc lá và bảo người khốn nạn đó là... Cần Lao. Cứu Quốc xiết cổ những người chài lưới bằng giây kẽm gai rồi treo lên. Cứu Quốc, ôi bệnh dịch nguy hiểm của một khoảng thời gian mà nhắc tới, người ta còn ghê sợ.

Những kẻ chủ mưu đốt phá, giết người, ăn cướp không hề Bị Đưa Ra Tòa. Còn được đãi ngộ xứng đáng. Chẳng hạn, Chủ tịch Hội Đồng Nhân Dân Cứu Quốc là đốc tờ Lê Khắc Quyền được mời vào Thượng Hội Đồng. Do cái sự giết người vẫn được trong vọng, nên, người ta không lấy làm lạ khi thấy những đám biểu tình bất tuân lệnh nhà

nước, khơi khơi đi đập phá, phóng hỏa và nhục mạ những người lãnh đạo quốc gia.
Gần đây, uy quyền quốc gia đã lấy lại phong độ cũ. Khi tướng rìa Nguyễn Cao Kỳ xuất "cần khôn đại nã di tâm pháp" hạ "bàn thờ phật xuống đường" của Thượng tọa Trí Quang thì những vụ lộn xộn coi như ít đi. Và có là bị dẹp liền. Sinh viên bị nhúp. Phe Tây Vực Ấn Quang không thể tiến quân chiếm đất của Thiếu Lâm Trung Thờ. Đây là ở Saigon. Còn Quảng Ngãi thì sao?

Ông Nguyễn Liệu, với tư cách gì mà dẫn anh em cán bộ Xây Dựng Nông Thôn xuất quân âm ỹ, gây xáo động tình lý Quảng Ngãi để gọt đầu những kẻ mà ông kết tội tham nhũng, ai ký giấy phép cho ông "xuống đường" khi nhà nước đã ban lệnh cấm "xuống đường" gây náo loạn?
Cứ coi như bọn bị ông Nguyễn Liệu gọt đầu, nhục mạ là bọn tham nhũng, bọn ăn cắp dê tiện đi. Nhưng, trước mặt cái gọi là "thể thiên diệt" tham nhũng" của ông Nguyễn Liệu vẫn còn cái

núi Thái Pháp luật. Khi còn sống trong vòng pháp luật, còn công nhận pháp luật thì phải biết tôn trọng pháp luật. Mà pháp luật có cho phép ông Nguyễn Liệu gọt đầu, nhục mạ người mà ông kết tội những không?

Không. Vậy thì ông Nguyễn Liệu là kẻ bất tuân pháp luật. Chúng ta khác Cộng sản ở chỗ chúng ta có pháp luật. Pháp luật không cho cả «người hùng» làm bậy. không cho «người hùng» dựng ở miền Nam tự do này một thứ tòa án nhân dân, a dua nhau để giết chết tội phạm một cách dã man. Muốn đối xử với nhau theo kiểu Cộng sản, ông Nguyễn Liệu hãy phủ nhận luật pháp ở xứ này, kéo quân ra bung, lập riêng một quốc gia

Hãy tìm đọc
Bước Giang Hồ
một thành công mới
CỦA
Nguyễn Thụy Long

mà phát cờ thể thiên của ông. Còn vẫn lĩnh hương của chính phủ có luật pháp mà ông cố tình phủ nhận luật pháp, ông là típ bịp quần chúng và phá hoại uy quyền quốc gia. Kẻ ăn cắp đã có cảnh sát công tay nó, nhốt nó vào phòng tạm giữ không quá 24 tiếng đồng hồ, dẫn nó ra biện lý lấy cung và tống nó vào khám chờ ngày đưa nó ra tòa xử nó. Nó tham nhũng đã có Tòa Đặc Biệt xử nó. Nguyễn Liệu không

có phép cho mình cái quyền gọt đầu nó.
Trong những ngày qua, mười mấy sinh viên lãnh đạo xuống đường đã bị trừng trị. Chúng tôi yêu cầu chính quyền cho biết trường hợp xuống đường của Nguyễn Liệu. Kéo chúng tôi ăn không ngon ngủ không yên, vì đã có một Nguyễn Liệu sẽ còn những miền Nam và uy quyền quốc gia.
MINH VÕ

dê
húc
cần

Chuyện làm nảm văn nghệ

cà kê dê nông

Đùa Dai kể xong câu chuyện đấm đá giữa nhà thơ Thỏ Thê và nhà báo Văn Học thì không khí đàm trường văn nghệ tự nhiên trầm hẳn xuống. Cả làng đều có vẻ buồn... Nói theo kiểu Gã Thâm thì khi cái buồn nó cù vào người, tìm nó cứ nhói nhói lạ lắm, y như đọc một mẩu văn nghệ rao vặt của nhà văn Tý con: Em ơi, ở đâu hãy về với anh, bà này nay rồi không com, không thuốc...

Ấn Quần hỏi Đùa Dai:

— Chuyện như vậy thì đã hết chưa?...

Đùa Dai thờ dãi:

— Chắc là chưa hết. Vì hôm nọ đi ăn đám cưới thằng Lê Tất Điều lấy chị Mu Cte, thằng Tô Tình ngồi cạnh thằng Đánh Mười Cối. Tao nghe lỏm chuyện của hai thằng thì biết rằng thằng Thỏ Thê còn định diễn lại tham kịch một lần nữa nhưng mà chưa biết sân khấu đặt ở đâu.

Gã Thâm lại đọc văn Tý con:

— Than ôi! Định mệnh đã an bài...

Loan mắt nhưng từ hồi này vẫn nhìn lá me rụng đầy trên hè phố, lúc này cũng lên tiếng:

— Kể từ ngày thằng Bạch Đình Lục Chỉ gây gổ với nhà thơ Bông Hồng Ba Lê thì bây giờ mới có một trận đấm đá kịch liệt đấy, chúng mày nhỉ?...

Ma Cạo cãi:

— Đâu phải. Thế mà quên chuyện Thỏ Thê đấm đá với thằng Tướng Biên Khu, xảy ra cách đây không lâu. Một thằng gây "píp", còn một thằng vỡ kính...

Cả làng lại nhao nhao:

Thằng Ma Cạo kể đi! Kể đi thằng Ma Cạo...

Ma Cạo uống một hơi, hết một ly la de rồi đặt xuống bàn đánh cốp một cái:

— Tại sao chúng mày cứ thích khai thác chuyện thằng Thỏ Thê. "Pha" nó đi, chúng mày ạ...

Ma Cạo biết không thể từ chối, đành phải ề à kê. Một buổi sáng chưa có mặt trời, Thỏ Thê tới tòa soạn với một bộ mặt khó đăm đăm. Đêm qua, vợ nó bắt nó phải ngủ riêng với mấy đứa con. Năm thao thức, Thỏ Thê bỗng thấy nhớ vợ, định xâm lăng nhưng lại không dám. Bởi vậy, sáng hôm ấy, Thỏ Thê khó chịu lắm. Tối tòa soạn thì gặp thằng Tướng Biên Khu. Thằng này mới ở biên khu về nên râu ria lởm chởm, cả tuần lễ không cạo... Trông lồm xồm, nham nhở đến thật là hấp dẫn. Thỏ Thê bèn gạ:

— Mày cho tao sờ râu của mày một tí!

— Đề làm gì?

— Cả tháng nay không được đặt tay lên cánh đồng cỏ cháy. Thấy râu của mày, tao thèm quá, Mày cho tao sờ một tí đi.

Thằng Tướng Biên Khu vẫn treo cao giá ngọc, không cho sờ. Mày sờ râu ông, rung mắt râu của ông thì ông lấy cái gì mà nhờ những lúc ông ngồi nghĩ Thơ Chua, Thơ Đen, Thơ Chì, Thơ Bần. Rồi thằng Tướng Biên Khu ra điều kiện:

— Muốn sờ phải trả tiền ăn sáng cho tao...

Thỏ Thê cóc có tiền mà bà chủ quán phở lại rất "đá", không cho "a la ghi". Tức mình dơ tay ra sờ đại... Thằng Tướng Biên Khu gạt tay nó ra. Cái gạt tay hơi mạnh nên Thỏ Thê nổi cáu:

— À, mày unction ông hả...?

Nó gạt lại một phát vào mặt thằng Tướng Biên Khu. Chiếc mắt kính rơi xuống sàn nhà, nứt ra làm hai mảnh, Thằng Tướng Biên Khu dấm lại một quả, trúng vào cái "píp", nên cái "píp" bay qua cửa, rơi xuống hè, nhảy lóc cóc vài cái rồi lăn ra đường nằm vạ. Tình cờ một chiếc xe chạy ngang qua...

Ma Cạo kết luận:

— Thằng Ấn Quần phải vào can... Không phải nó thương gì hai thằng này nhưng nó sợ sập mất căn lầu, tốn hao tài sản...

Cả làng lại thêm buồn nữa... Vài phút sau, Gã Thâm mới cất tiếng:

— Hình như mới xảy ra vụ "bóc xé la bút", giữa thằng Bông Hồng và thằng Trần Phóng. Không hiểu liệu chúng nó có đi tới chân tay hay không?...

Loan mắt nhưng xúi dãi:

— Cứ để mặc chúng nó.

Ma Cạo, chắc là hôm qua xem Ti Vi, nghe ông nhô con Nguyễn Văn Tụ của hội Không Học giảng đạo lý, nên giờ giọng nhân đạo rõ tiền:

— Tao sẽ can chúng nó. Anh em văn nghệ mình đâu có nhiều. Phải thương yêu nhau. Đó là chữ "nhân", nằm trong ngũ thường nhân, nghĩa, lễ, trí, tín. Chúng mày có đồng ý với tao không?...

Đã tới giờ đi về với vợ, nên cả làng không thằng nào trả lời. Và không trả lời, tức là đã đồng ý...

còn thư gửi cụ toàn quyền Bun ke đương hùng cường

Kính cụ,
Những ích kỷ của người Mèo thì nhiều lắm, viết hàng nửa ngày không hết. Nhưng cháu chỉ muốn nói tới những cái mà mọi người dân Giao Chỉ đều nhìn thấy, cảm thấy và nghe thấy hàng ngày.

Chuyện đầu tiên mà thấy ngay được là chuyện mấy con đường. Dân Giao Chỉ thật khổ vì đường xá. Lồi lõm, đầy hầm hố, ngồi trên xe hơi mà tưởng mình như những đồng tiền trong bát sóc đĩa. Cái tình trạng thế thâm ấy, người nước cụ cũng phải chịu một phần lớn trách nhiệm. Vì rằng nếu chỉ có dân Giao Chỉ chúng cháu, với những cái xe taxi con cóc chạy tà tà, "đi đến nơi, về đến chốn" thênh thang đi lại thì ngàn đời cũng chẳng thế nào hư hại được những mạch máu thành phố. Nhưng người nước cụ sang đây, mang theo những chiếc xe kèn càn, nặng nề chạy trong cái cối hồng trần này như bay, thì hỏi làm sao mà đường xá không rách mướp như một em điếm Giao Chỉ sau khi đã đi khách với một chục chàng Mèo da đen.

Đường xá tan tành vì xe của nước cụ Toàn quyền, dân Giao Chỉ chúng cháu nghĩ rằng cụ đã "phá phách để xây dựng", vì cụ không muốn nhìn thấy những đít tích của các anh Tây già còn tồn tại ở cái đất nước này. Chúng cháu hồi hộp và cảm động đến gần rơi nước mắt mỗi khi thấy các hãng thầu Mèo sửa lại những con đường. Nhưng nói ra thì nào lòng lắm, cụ ạ! Người nước cụ chỉ sửa những con đường nào mà người nước cụ dùng đến nhiều nhất. Đường Nguyễn Văn Thoại và sập sửa tới đường Chi Lăng, Tân Sơn Nhất là con tim rồi từ đó, phóng ra những con đường Mèo. Có bao giờ

Trụ Sinh mới nghĩ được đến thế thì em Ngọc Nhung Nương yêu điệu đi ra.

Em đã tắm xong. Trông da em cũng đủ mát như ngồi trong bồn nước lạnh, và em cũng lại ăn mặc chỉnh tề, nữ trang lủng lẳng, nước hoa bay ngạt cả mũi chàng. Em bảo:

— Đi anh!

Trụ Sinh bỗng đứng ngẩn ngai. Chàng vừa yêu nước sùng sộ quá. Chàng cũng vừa chửi các em lấy Mỹ kỹ quá. Chả lẽ bây giờ lại đi đốp, đi giải trí với em.

Nhưng Trụ Sinh bỗng tìm ra một lý do che đậy cho cái đã tâm của mình. Chàng lầm bầm:

— Đi thì đi! Chúng mày ý có tiền vô nhân gái nước ông. Ông giả thù chúng mày đấy!

Và Trụ Sinh đi với em, chui vào xế, cứ phom phom như đi với người yêu.

Chiếc xe ngừng lại ở đầu ngõ. Nàng theo chàng lên căn gác lung lay.

Căn gác mà bất cứ anh nào đã trót sùng sộ tấn phong là nghệ sĩ — nhất là văn sĩ, thi sĩ — cũng hầu như bắt buộc chỉ ở được đến thế là kiệt lực chi tiền.

Bởi vậy, việc đầu tiên của nàng là háng háng mở toang hai cánh cửa sổ đóng kín.

Trụ Sinh hoàng hốt hét lên:

— Ấy! Mở nhẹ thôi em! Mở mạnh nó văng xuống ngõ, nện vỡ đầu người ta ra bây giờ!

Xong mục mở cửa, nàng hin hin cái mũi. Không, phải tả rằng nàng đánh hơi mới đứng véc bờ! Nàng đánh hơi như thể khắp phòng, sau cùng hân hoan ló ra được một đồng quần áo lót mình chàng dúi trong thùng giấy sửa bò — năm tí một cái — nàng chui chèo:

— Gớm! Thảo nào nà hôi quá! Sao mà anh "cát" cả vào đây. Toàn là quần áo lót mình! Thế... quần áo lót đâu anh mặc?

— Anh hả? Anh có mặc quần áo lót bao giờ! Khi nào giặt xong anh mới mặc. Đạo này anh hơi bận...

Như một người vợ đăm đàng, yêu chồng hơn mọi sự trên đời, sung sướng khi được săn sóc cho chồng, nàng thẳng cánh vút hết đồng quần áo lót vào sọt rác:

— Giặt bao giờ cho sạch! Anh cắt cả vào đây từ mấy tháng rồi. Nó đã hốc hơi lên thì sức mảy mà giặt được.

Thấy Trụ Sinh mắt la mỳ lém, tiếc rẻ nhìn theo đồng quần áo, nàng rút trong bóp ra lọ nước hoa "tây ư" bàn tay:

— Thôi để em dền!

DÊ HÚC CẦN

cụ để ý đến những con đường Giao Chỉ đầu.

Con đường Nguyễn Văn Thoại là tiêu biểu cho cái triết lý "sống chung với Mèo", có phải không cụ? Dân Mèo chỉ sửa từ ngã tư Bảy Hiền đến khu đồ rác của Mèo, còn những khúc khác thì... mặc kệ. Quảng đường từ Ngã Tư Bảy Hiền về Tân Sơn Nhất, dân Mèo muốn sửa lại làm nhưng không đui được lũ nhà lá cùng đình Giao Chỉ, nên người nước cụ đổi, không thêm đề ý tới. Thành ra từ một khúc thật êm tới một khúc thật gập ghềnh, bánh xe của cháu nó rên rì: theo Mèo đi, theo Mèo thì sướng, còn không theo thì khổ lắm. Thấy cái bánh xe của cháu nó rên rì, nức nở, cháu phải an ủi nó rằng, cháu sẽ theo Mèo, sức mấy mà dám chống lại các anh Hai chi tiền.

Chắc cụ muốn hỏi lại cháu, thế còn con đường Công Lý thì sao? Mọii đầu cháu hơi ngạc nhiên, nhưng về sau cháu mới vỡ lẽ. Cháu biết tổng ra cái ý nghĩ của cụ rồi. Con đường Công Lý là một "con đường lấy lệ", một con đường "nặng về phần trình diễn" của quý quốc. Tất cả những ông Tổng thống, Quốc trưởng, Thủ tướng của thiên hạ, khi tới viếng Giao Chỉ đều dùng con đường đó, để đi từ phi trường về dinh Độc Lập. Ngồi êm ái trên xe, các ông đó sẽ khoái trí, có lẽ sẽ phải gật gù cái đầu mà nghĩ rằng, nhờ ơn Bác Bunker và Đảng Mèo, những thằng dân Giao Chỉ có con đường tốt thật. Không biết cháu viết như vậy, có đúng với ý của cụ không?..

Chuyện thứ hai về lịch kỳ của dân Mèo thì rõ ràng quá. Đó là chuyện du hí. Những nơi nào du hí của dân Giao Chỉ, dân

Mèo đều "ra vô thông thả". Còn chỗ du hí của Mèo, chỗ rẽ tiền nhất như USO mà chúng cháu muốn vào cũng không được. Mà nước này là nước Giao Chỉ đấy, cụ ạ!

Nhưng thôi, kéo dài cái chuyện về du hí, chúng cháu sợ đặc tội với các chiến hữu đang chiến đấu nơi sinh lầy, lăn lừng vào lửa đạn, lao mình xuống mục tiêu, trong khi đạn phòng không phòi phòi bay lên, Cháu xin nói về chuyện khác.

Chuyện khác, cũng là một chuyện thứ ba, cháu muốn nói tới

là những cái máy phát điện. Trong những cái máy phát điện, nó chường mắt như những mụn ghẻ trên da người con gái. Chúng nó tự tiện mọc lên, chẳng cần đến việc "điều tra tiện và bất tiện". Cháu đã phải an ủi dân thành phố rằng cụ muốn áp dụng một chính sách công bằng xã hội, khi mà dân nông thôn Giao Chỉ phải hít khói bom, nghe tiếng đạn nổ thì dân thành phố cũng phải chịu đựng một tí ti gian khổ, nghĩa là suốt ngày phải nghe tiếng máy nổ "đi e den" ngữi khói đen đen sì hai lỗ mũi. Người Mèo ở trong

phòng có máy lạnh, cửa kính tứ bề. Khói đen, tiếng động đầu có lọt được vào vì người Mèo không phải là những người sinh ra để chịu đựng chiến tranh.

Hỡi những thằng dân Giao Chỉ! Chúng mày đừng đòi hỏi những chuyện vá biên, lảo đảo. Như việc thằng Ma Cao đề nghị là xin các ông Mèo "ủng hộ một tí", thân tặng nhà đèn, khôn nạn Giao Chỉ tất cả những cái máy phát điện, Giao Chỉ và Mèo đều có điện xài, khỏi cái cảnh cúp điện liên miên. Nhưng chuyện đó là chuyện không tưởng

đấy, những thằng dân Giao Chỉ ạ!

Cháu xin lỗi cụ, trong lá thư gửi cụ mà còn gửi gắm mấy lời. Nhưng không nói ra thì ức lắm. Chúng nó cứ quên chức vụ của cụ là chức Toàn quyền, mà khi còn có Toàn quyền thì nước Giao Chỉ vẫn còn Cộng sản.

Kính

DƯƠNG HÙNG CƯỜNG

đọc
và
động
tuần
báo
con
ong

NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIỄN DUYÊN

dự định điều động lên Saigon trong tuần lễ từ 28-10-67 đến 04-11-67

Số thứ tự	TÊN TÀU	Đội Diện Hãng Tàu	Thụ thức bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chú
1	FULDA	Hạp Sáng	Hiệp Hưng	Ximăng	30-10-67	Phao	
2	ETERNITY	"	Hạp Sáng	Linh tinh	31-10-67	Cầu	
3	WASHINGTON BEAR	An-Lạc	Sovicotra	nt	26-10-67	Cầu	
4	BENGAL MAIL	Everett	STIC	Bột mì	26-10-67	Cầu	
5	LIPCCOMB LYKES	An-Lạc	Sovicotra	Gạo bột, dầu	02-11-67	Cầu	
6	ĐẠI-DƯƠNG	Đại-Dương	V.V.Minh	Linh tinh	02-11-67	Cầu	

Saigon, ngày 27 tháng 10 năm 1967

TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

NGUYỄN ĐÌNH THIỆU

Một Trụ Sinh sáng rực hẳn lên:
— Đón gì? Đón cái anh ngay bây giờ nhé?
— Cái gì anh? Em đến anh là sẽ mua cho anh một cái quần áo lót để mặc đầu. Rồi mỗi tuần em đến giặt cho anh.
Trụ Sinh từ nghìn. Chúng định trình trọng mở cái va ly của mình, kính thì đem ra bộ quần áo cò mồi, bộ quần áo chỉ đượ... nó như những lần đi ăn cưới với lý ba ngày tết rồi. Dĩ nhiên nó rách toang ra thì bỏ bớ!
Sau khi đã ăn rồi về mình, Trụ Sinh tay trong tay với lý em Ngọc Nhung đứng ngắm ra phố.
Đường phố thì đang vui, vui đến nỗi trong một giây phút bức đồ Trụ Sinh quên băng ngay đít nước mình đang có chổi tranh, quên luôn cả lệnh trương tập vừa được ban ra làm làm anh... hóc hác!
Giữa cơn tương bỡ ngỡ thiên hạ thái bình, chỉ còn người được mùi rượi nồng, gái béo ở hậu phương, quên bóng cả mùi từ thì ngoài chiến địa, Trụ Sinh âu yếm nắm tay nàng. Lòng chàng này phùng phùng, tưởng như bao nhiêu hạnh phúc cuộc đời chàng đã nắm trong tay.
Hai "Cận Mỹ" đi nhau chui vào xe. Mý lái xe nhanh nhẹn, nhà nghề cứ như từ thuở sinh ra nhà mý đã có xe rồi. Chiếc xe dừng lại gần một huê viên, ở giữa hai anh hùng TQLC đang biểu diễn xung phong trên một hình tượng thâm đen vì rêu phong tuế nguyệt dài đầu.
Trong khi đi chờ nàng quay kính xe gửi số, Trụ Sinh đưa mắt nhìn lên pho tượng. Chàng cảm thấy tương lai đang lù lù trước mắt.
Mai kia, chỉ lệnh gọi tái ngũ ban hành, Trụ Sinh còn trẻ, ở cái tuổi gần ba chục niên sương gió, chắc

chấn, rằng chàng sẽ được gọi trở về mái nhà xưa, khoác lên mình ba thước kaki tha hồ đi trận về nói phét.
Và giữa cơn tâm tư nặng về đường quân sự, Trụ Sinh hầu như chẳng vâng mặt mày khi bàn tay nàng để vào ngực b. sử...
— Đi...!
— Ở... Xem shim gì mà em lại đổ xẽ ở đây?
— Đầu... Đ... cái đã rồi coi.
Chàng bèn n... hờ theo nàng.
Ngồi ở tiệm ăn, nhìn thiên hạ dập dìu nhau kỹ quá, lòng Trụ Sinh cứ cảm thấy băng khuàng. Chàng nghĩ đến những bạn bè, chúng nó hoặc chưa, hoặc sắp giải ngũ, giờ này đang vêu vào dọc miền biên giới, đánh giặc không hôm nào là Chủ Nhật, không bao giờ nhìn được một bóng dáng liên...
Đánh nhau vong mạng không cần đến những em gái hậu phương ba hoa xích chó, không cần cả đến những anh cán bộ đánh võ mồm trong những văn phòng mà vẫn cứ lên cơn như gió.
Chúng nó, lũ bạn bè anh hùng dân tộc, chấp nhận số phận mình, không ni non, không khóc lóc, không bao giờ chui vào những cái công hậu hay những canh mạp chược để lên cơn. Lợn của chúng nó đòi bằng xương máu, thứ lợn chiến trường chứ không phải lợn ở sa lằng...
Nghĩ đến chúng nó, lòng Trụ Sinh lại cứ bồi hồi. Chàng nhìn những món ăn ngon lành bơ sữa, chàng như thầm rằng: Tội nghiệp! Chúng mày trăm đắng nghìn cay, đem xương máu đòi lấy hạnh phúc cho cuộc đời. Chúng mày ở rừng sâu, núi thâm vọng linh chúng mày có linh thiêng, xin hãy tạm xa những tiền đồn heo hút để hiện về đây đón hít cùng tao. Mếng này dành cho con nhà Quang vùng Đắc tổ, Đắc tức. Miếng này cho Hồng Đức đang chỉ huy xe tăng tâu bò lao vào phòng tuyến địch. Miếng này cho con nhà Vô Ý đang vì vụ tàu bay yểm trợ tiếp cận cho cánh quân bạn mý đường máu phá mặt khu... Mếng này cho con nhà Khánh Đen đang hung hãn vác đại liên xung phong vào những địa đạo chiến khu...
Chúng mày! Ôi tất cả chúng mày thân mến. Chúng mày cứ chiến đấu đi. Cứ chiến đấu nhau cho thật hách đi. Chúng mày không có đơn đầu. Ở hậu phương — ít ra — thì cũng có tao, tao còn thương, còn nhớ đến chúng mày. Tao không phải là loài chim mỏ trắng, chỉ biết ca tụng công lao, mỏ hôi, xương máu của kẻ khác để tưởng rằng mình cũng anh hùng...
Không! Ở đây nơi hậu phương yên ấm thế này còn có tao. Tao sẽ ra đi, sẽ khoác vào thân thể cò hương ba thước kaki để đến với chúng mày. Tao sẽ già từ tất cả, sẽ xa thành phố với những tàn cây, nhà lầu che tầm mắt mắt ngấm mây bay, sẽ xa những khuôn mặt bơ sữa, phì nộn, vô ngực tự nhận rằng cách mạng, rằng chiến đấu nhưng không thiếu một thứ tiện nghi nào, và bọn chúng, bọn khôn nạn tọa hưởng kỳ thành trên chia ly, trên đau khổ của chúng ta, chúng nó cũng sẽ phải tham dự vào cuộc chiến thâm thương này. Đêm đêm chúng nó sẽ cảm sung như mày, như tao, chúng nó sẽ hết bàn chuyện kiến quốc, chống Cộng trong những đêm xinh đầy các em Ca Ve thơm như mùi mít, bên những bàn rượu thật đầy, trong ánh sáng mờ ảo, chấp chờn củ a trái cầu thủy tinh quay những vòng đều đặn...
Chúng mày. Lũ bạn bè bằng hữu của tao ơi, chúng mày cứ yên tâm đi. Tao còn ở hậu cứ ngày nào tao sẽ dùng tài vật viết lách của tao để đào ông bói cha những thằng ăn hại và nói phét để dành công lao hân mã cho chính chúng mày. Tao không sợ, dựa nào dọa thì cứ dọa, tao viết tao cứ viết. Viết cho chúng mày và viết cho tao.
Ôi... Tao đã ăn nhiều—ăn no nê—không biết bao nhiêu là bánh vẽ. Nhưng bây giờ—niên này—lẽ tấn phong sắp đến nơi rồi. Có thể rằng bình minh dân tộc sẽ lộ dạng. Có thể rằng chúng mày—những chiến binh oai hùng—sẽ được đại ngộ xứng đáng hơn. Và tao—cam đoan rằng—tao sẽ ra đi. Tao sẽ nhập cuộc "một phát sái nhì" mí lại chúng mày. Có tao! Nhất định sẽ có tao là cái chắc!
Và Trụ Sinh buồn bã cầm cái ăn. Nàng—Ngọc Nhung—cũng tận tình đón hít. Hình như với bất cứ một người đàn bà đẹp thế nào, khi ngồi xuống bàn ăn là nàng quên hết, quên tất, quên nốt...
Nàng ăn sừng sộ làm Trụ Sinh phát khiếp. Nàng đã soi hết đĩa bát tét khoai chiên, lại "ác-com-pa-nhê" bằng một khúc bánh mì to như đầu gối ông Phật Nhị-thiên-đường!
Nàng lau mếp. Sửa soạn gọi thêm món nữa thì Trụ Sinh ai oán tỷ tê:
— Tháng sau anh nhập ngũ.
Hình như mùi bit tét của đang thơm trong miệng của nàng. Nàng sợ há ra nó bay đi mất nên chỉ ngậm miệng gật gù. Trụ Sinh tiếp tục điều vãn:

(CÒN NỮA)

ĐƯỢC MÙA THƠ

Kỷ nguyên mới của chúng ta quả là được mùa thi ca. Thơ ứng cử tổng thống và phó tổng thống thì có những vần hoa gấm: « Hoa sen trắng, lư hương đen. Dân ta chọn mặt mà đem gửi vàng »... khè của thi sĩ Phạm Huy Cơ. Thơ ứng cử thượng viện thì có những vần rồng lộn phượng bay: « Con rồng bông lúa ta bầu, Rồng lên lúa chín dân giàu nước no » của tập đoàn thi sĩ Rồng Lúa. Thơ ứng cử hạ viện thì có những vần là lời bay bướm: « Thân em rách CHĂNG ĐẶNG ĐỪNG, Bón ba cách miệng vẫn không nước gì Nay em rất yếu chất tì. Không in áp phích em thì chơi ngông Hãy xót thương, hãy đoái thương, Dồn cho chút phiếu Hữu Trường méc xi » của thi sĩ hậu duệ Nguyễn Huệ. Vẫn chưa thể gọi là được mùa thi ca nếu như phó tổng thống Hăm phây không đọc bảy câu thơ chúc mừng dân tộc Giao Chi. Mùa thơ đã lên, hỡi những Cao Lực Sĩ « hôm nay » hãy sửa soạn cỡi giầy, mài mực cho những Lý Bạch bây giờ đi là vừa ! »

THƠ HĂM

« Bảy câu thơ của thi sĩ Hăm phây của Hiệp Chúng Quốc chúc mừng dân tộc Giao Chi như vậy: Sửa bột phở mát vàng khè Dầu ô liu mấy vần đề ưu tiên Rồi sau mới đến đồng tiền Sẽ không nhỏ giọt, mà kền riêu của Giúp nhau xả láng, một phù Heo đồng Thụy điển ô tô Nhật lùn

Và bầy cố vấn anh hùng

Thủ tướng Đại Hàn thấy bài thơ của ông Hăm còn thiếu bèn tiếp tiếp: Tinh thần cao thượng, áo thung quần đùi Quyết không «chớp» mắt vợ người Không chơi điếm quýt không « loi » chủ hàng Tác phong sã rất dềng hoàng Đại diện một quốc gia ở Phi châu gạt thi sĩ Đại Hàn để được miễn vài câu: Năm bờ oản chiêm giải làng đồng minh Đò la theo sát ền tinh Chỉ sao xứng đáng dân anh giàu xin Đừng chơi lớn mẹ mìn Đem con bò chớ í tím thật tội Thi sĩ Hăm bèn thêm hai câu kết luận: Đò la đường lối chúng tôi Tặng dân Giao Chi một thời vinh quang Bạn đọc thấy chưa? Khi các tay tở làm thơ ngoại giao nó... hăm như vậy đó.

NÃ CẦU

CUỘC ĐÓN TIẾP NGOÀI CHƯƠNG TRÌNH

«Đang» Phó Ton Ton Hoa Kỳ theo Lái Vịt là người có óc hài hước... không kém gì các tay tở tiểu lâm của nước Đại Ngu...chàng là khi ông bước vào dinh độc lập để dự cuộc tiếp tân thì vেম dẫn 4 phát đạn thối vào dinh độc

lập.. Phó Ton Ton cười rất tươi vừa bắt tay mấy vị tiếp đón vừa nói, đây là cuộc tiếp rước ngài chương trình... Lái Vịt tính sẽ gửi biểu cụ Hăm phây vài lọ mắm tôm...

XIN AN XÁ CHO LÝ BÌNH HIỆP VÀ KÝ NINH

Một số nhà báo yêu nước vừa ký chung vào một bản kiến nghị đề đưa lên New Ton Ton Giao Chi xin ân xá Lý bình Hiệp và Ký Ninh... Hai ông này là chủ tịch Hội Ai hữu ký giả và cựu Tổng Thư ký Nghiệp đoàn ký giả đã bị Tướng Sáu lèo nhúp từ khuya vì tội Cộng sản. Chưa biết New Ton Ton quyết định thế nào chờ hồi sau phận giả.

CHƯA CHI ĐÃ TÍNH TIỀN

Mấy bà có chồng làm Nghị... vốn tính kỹ... đã tính trước xem 4 năm ngồi ghế Nghị viên được bao nhiêu.. Bốn năm, mỗi năm mười hai tháng, mỗi tháng 40 xấp vị chỉ là 1 triệu 9 trăm ngàn tỉ tức là xấp 2 triệu... Số tiền đó... các bà tính chỉ cho đức lang quân 116... còn bao nhiêu mua ruộng mua đất v.v... Tính như vậy là tính theo «típ» Nghị nhà lành, nhà quéo .. Còn Nghị nghị như Trần sanh Bửu, cây áp phe.. thì 4 năm ít ra phải kiếm được vài chục T. là ít..